

УИЛЯМ МОРИСЪН ТЕЛЕТРАНСПОРТЪОРЪТ

Превод от английски: Николай П. Тодоров, 1978

chitanka.info

Може би някога да се е случвало на Оли Кейт да е бивал сит. Това обаче ще да е било толкова отдавна, че той не можеше вече да си спомни. Сега се тътреше по тясната уличка, местейки угаснал поглед от една кофа за смет в друга. Оли беше гладен; цялото му шестдесет и три килограмово тяло, всяка негова клетчица се гърчеше от глад. Беше толкова мършав, че на места кожата му изглеждаше комай аха ще се прокъса, както се беше скъсала дрехата му. Понякога и сам Оли се удивяваше на това чудо — издръжливостта на телесната му черупка, как тя през всичките тези четиридесет и две години от неговия живот все още не се беше изхабила.

Понастоящем той работеше за един склададжия на отпадъци, но работите му вървяха все по-зле; впрочем и преди те не са вървели по-добре. С класическа точност Оли премина първия етап на схемата — „от дрипи към разкош“. Беше се родил върху купчина парцали, а сетне — сякаш че това не стигаше — остана кръгъл сирак. Разбира се, редно беше да отиде в големия град, да постъпи на служба в кантората на някой богат търговец, след някой и друг ден да спаси миловидната му щерка от смърт и да я вземе за съпруга, а заедно с нея и капиталите на баща ѝ. Но дявол знае защо досега още тая схема не се беше осъществила. В сиропиталището, където прекара толкова много безрадостни дни, правеха икономии и от храната, и от образованието. А когато поотрасна, пратиха го да слугува у един фермер. Ала за селската работа момчето се оказа твърде слабо и чорбаджията му скоро го върна пак в сиропиталището.

Така и тръгна оттогава животът му — от една несполука към друга несполука. Съдбата не го беше надарила нито със сила, нито с ловкост. Много трудно успяваше да намери работа, пък и не умееше да се задържи на нея по-дълго време. А щом нямаше работа, нямаше и пари, както за да се нахрани, така и да изучи какъвто и да е занаят. Веднъж беше решил да постъпи в армията с надежда, че там ще го хранят, а може и да го научат на нещо; лекарите обаче го бракуваха. Армията отхвърли Оли с презрение — тя се нуждаеше от по-качествен човешки материал.

Как се изхитри той да доживее до своите четиридесет и две години — това също можеше да се обясни само като някакво чудо. Сега Оли безспорно разбираше, че вече няма да може дълго да издържи, че му е останало малко време да живее. И, види се, за да

облекчи преминаването си в оня по-добър свят, той започна да пие. Долнокачественото питие по-бърже подтискаше спазмите на глада, отколкото долнокачествената храна. Освен това опиянението за пръв път в живота му подари минута на — макар и измамна, но щастлива — забрава, други подобни минути не се падаха на неговата невярна орис...

Оли продължаваше пътя си, ровейки сметта с надежда да намери подходящи дрипи или празни бутилки. Ненадейно край тротоара зърна едно орехче, неизвестно какво, но несъмнено орехче. То се знае — при неговия лош късмет — ядката на орехчето ще се окаже сигурно червива, все пак обаче той се надяваше, че може да излезе и нещо по-добро.

Сиромахът вдигна орехчето, почука го по асфалта и потърси с очи някакъв камък. Но в този благоустроен град камъните не се търкаляха по улицата и Оли нямаше с какво да счупи орехчето. С известна боязън той го налага и се опита да го счупи със зъби. Този му опит беше твърде рискован, понеже зъбите му бяха развалени — както впрочем и целият му организъм — и навярно биха се счупили, преди да се строши орехчето. Но още при първия натиск то се изплъзна изпод зъба и попадна точно в дихателното гърло. Оли захърка и размаха безпомощно ръце. Без малко да се задуши. За щастие орехчето само изскочи из гърлото и тъй, както си беше неразчупено, Оли, без да ще, го глътна. Сега вече той можеше да диша свободно, но кой знае защо чувството му за глад като че ли още повече се изостри.

В тази уличка неговата торба с нищо не се обогати. Напоследък целият живот на Оли представляваше едно непрекъснато ровичкане в кофите за смет и колкото по-навътре влизаше в града, толкова по-редки ставаха находките му. А тук пък нищо не се намери — нито бутилка от мляко, нито някакви заслужаващи внимание отпадъци.

В края на уличката имаше една бръснарница. Тук най-голям, небивал до ден-дневен успех очакваше Оли Кейт: съзря една бутилка! — бутилка не от мляко и не празна. Тя се възправяше величествено върху една маса близо до прозореца в задното помещение на бръснарницата. Оли се надяваше, че ще може да я достигне с мършавата си ръка, без дори да прекрачва перваза.

След като докопа бутилката, той отпи една дълга-дълга глътка, сетне още една. Това уиски беше по-добро от всички, които беше пил

досега.

Когато Оли сложи бутилката на предишното ѝ място, тя беше вече съвсем празна.

Но странно, въпреки отличното качество — пък може би тъкмо по тази причина — пиетието не оказа върху, него обичайното въздействие: Оли беше съвсем трезвен и още по-гладен от преди.

Отчаянието тласна Оли към една дръзка постъпка — на такава много рядко се беше решавал: влезе в една гостилница (разбира се, това беше твърде жалка гостилничка — в по-приличен ресторант просто не биха го пуснали да прекрачи прага). Да, той влезе в гостилницата, седна и си поръча ядене, което не можеше да заплати.

Оли знаеше много добре, какво ще стане после, когато изяде всичко онова, което му донесат: ще почне да се преструва, че уж си е загубил парите, но, разбира се, не ще може да „извози“ гостилничаря. Ако последният се окаже в добро настроение (а може в момента да има нужда от помощен персонал — защо пък не?!), ще накара неплатежоспособният клиент да отработи консумацията си с миене на съдове; ако обаче бъде сърдит и си има мияч, ще напердаши Оли здравата, а след това — в участъка.

Супата беше гъста и вкусна; наистина вкусът ѝ нямаше да може да задоволи напълно някой изтънчен гастроном, ала тъй или иначе тази бърканица беше храна и Оли я гълташе със завиден апетит. И все пак тя не задоволи глада му. Печеното също — макар че беше съставено от множество вкусни късчета — не утоли вълчия му глад. Не допринесоха нито десертът, нито кафето; Оли, както и преди, усещаше, че стомахът му е празен.

Сервитьорът разговаряше оживено с готвача. Той даде знак на гостилничаря и бърже се вмъкна в кухнята. Оли зажумя: ясно, сега ще го притиснат; озърна се, правейки си сметката, колко е разстоянието до вратата и дали ситуацията е подходяща да се „счупи“. Само че в залата имаше още един сервитьор, който, кой знае защо, се беше втренчил в него. Оли разбра, че не ще успее да се измъкне. Той пое дълбоко въздух, сгуши глава в раменете си, сякаш очакваше, че ей-сега таванът ще рухне върху му.

Дочул едни припрени стъпки да приближават, нашият герой отвори очи.

— Хм, слушай, приятелче! — доверително се наведе над него гостилничарят и зашепна: — Искам да ти кажа нещо относно печеното, което ти поднесоха.

— Не беше лошо печеното! — бодро се отзова клиентът.

Той забеляза, че по челото на гостилничаря се появиха капчици пот и мислено се учуди, защо ли сега изведнъж му е станало толкова горещо.

— Един-единствен недостатък имаше това печено — не беше твърде насищащо. Ето, аз все още съм гладен — добави Оли.

— Не те засити ли, казваш? Това не говори добре за заведението. Знаеш ли какво? — Не мога да допусна клиентите ми гладни да си отиват. Щом не съм можал да те нахраня, няма да плащаш! Не искам от тебе нито цент!

Оли запримигва съвсем смаян. Това вече надминаваше всичките му очаквания. Безспорно той мигом би скочил от стола и побягнал, ако не беше тази проклета, гризяща стомаха му празнота. Тя му придаде смелост:

— Благодаря — рече той. — Щом такива са вашите принципи, аз май че ще изям още една порция печено. Може пък тя да ме засити.

— Само че не печено! — отвърна нервно гостилничарят. — На тебе бяхме дали последната порция печено. Ако искаш вземи един ростбиф.

— Е-е, хм, за такова нещо май ми е тънка кесията...

— За теб и ростбифът ще бъде безплатен!

— В такъв случай донесете ми двойна порция. Просто умирам от глад!

Мигновено двойната порция хлътна в стомаха на Оли, без и тя да го засити. Да поставя на по-голямо изпитание съдбата си, която тъй неочаквано го беше облагодетелствувала, той не се реши и след като изяде още един десерт, неохотно напусна толкова гостоприемната гостилничка.

В кухнята гостилничарят рухна изнемощял на един стол и простена:

— Страхувам се, да не би да настоява да плати. Тогава не бихме могли да се оправим...

— Абе той се беше смахнал от радост, че се е нахранил безплатно — подхвърли готвачът.

— Да-а, сега и да се случи нещо с него, то няма да стане под нашия покрив.

— Ами ако седнат да проверяват какво има в стомаха му?

— Няма значение! Това може да стане само при аутопсията му. Ами какво направи с печеното?

— Изхвърлих го в кофата за смет.

— Захлупи я добре с капака! Току-виж, че сме изтروвили всички котки и кучета в квартала. Само това още ни липсваше! А друг път, когато присягаш за солта, погледни добре етикета, да не би да пише „отрова за хлебарки“.

— Абе такава грешка може да се случи и в най-почтената къща — философски забеляза готвачът. — А знаете ли, шефе, може би не биваше да го пускаме да си отиде? Не беше ли по-добре да го пратим при някой лекар?

— И таз добра! Та тогава и на лекаря ще трябва да плащаме, за да мълчи! Не ставай глупав. Нека сам си се оправя... Каквото и да стане с него, ние нищо не знаем. Ни чул, ни видял! Разбра ли?

С Оли обаче нищо не се случи, освен един-единствен феномен: усещането на глад се засилваше все повече и повече. Никога досега той не беше изпитвал такъв зверски глад. Струваше му се, като че ли цяла година не беше турял троха в устата си. При това през този ден късметът на два пъти му се беше усмихнал, представяйки се първия път във вид на онази леснодосегаема бутилка уиски, а втория път — в образа на приказно щедрия гостилничар. И все пак тези щастливи удари не можаха да утолят нито жаждата, нито глада му.

Една стара поговорка твърди, че като му потръгне на човек, късметът на три пъти го спохожда. И действително тази мъдрост се сбъдна — на Оли му провървя още веднъж: Върху голямото огледално стъкло на витрината на един луксозен ресторант, край който минаваше, той прочете следния многоцветен плакат:

„ДНЕС РЕСТОРАНТ «МОНТЕ» УСТРОЙВА
СВЕТОВЕН ШАМПИОНАТ ПО ЯДЕНЕ. КОЙТО ИЗЯДЕ
НАЙ-МАЛКО ПОРЦИИТЕ, ОПРЕДЕЛЕНИ ЗА ТРИМА
ДУШИ — НЕ ПЛАЩА. ЗАПИСВАНЕТО НА
УЧАСТНИЦИ ПРОДЪЛЖАВА!“

Оли засия. Самочувствието му го убеждаваше, че може да изяде не за трима, а за стотина души. Не беше огорчен и от онова, което прочете по-долу, а именно, че менюто на съревноваващите се ще състои само от твърдо сварени яйца. Най-сетне му се предоставяше възможност да натъпче бездънния си търбух с нещо по-питателно, все едно какво е то — като ще е яйца, яйца да бъде!

Веднага с влизането му в ресторанта стана ясно, че външността на Оли не внушава никакво доверие нито на журито, нито на зрителите. Разбира се, виждаше се, че той е гладен, но присъстващите бяха убедени, че стомахът му се е стеснил доста много, вследствие продължително недохранване, пък и цялото му телосложение свидетелствуваше, че не е такова, каквото се полага на трениран лапач: беше дълъг и кокалест — съвсем не приличаше на другите претенденти за шампионската титла, които бяха нисички, розовички, шкембести. И по отношение на теглото се виждаше, колко правилно гласи пословицата, а именно: „Многото при много отива“. Да, всички бяха убедени, че новодошлият състезател има твърде малко шансове за успешен старт.

Организаторите на състезанието решиха да пуснат Оли пръв, за да избегнат снижаването на резултатите в разгара на турнира. Те бяха убедени, че Оли ще се оправи пряко сила най-много с десетина яйца.

Обаче Оли беше така гладен, че загуби всякакво самообладание и на всички присъстващи никак не се понрави начинът, по който той погълна първото яйце. Истинският лапач би трябвало да яде бърже наистина, но изячно, без видими усилия и припряност. А пък тази неудържима дилетантска нетърпеливост — според мнението на журито — можеше да доведе само до стомашно разстройство.

Първият претендент за шампионската титла, без да дъвче, глътна второто яйце, после третото, четвъртото и скоро омете определената му десетица.

— Как се чувствувате? — запита го един от журито.

— Искам да ям!

— Не ви ли боли стомахът?

— От глад — да! Сякаш е съвсем празен. Нещо май че не ще могат да ме заситят вашите яйца!

Някой от зрителите се разсмя. Членовете на журито размениха поглед и поръчаха да донесат още яйца. Из тълпата на зяпачите се

раздадоха насърчаващи възгласи, но все пак в този момент никой още не мислеше, че Оли има някаква вероятност за победа.

А той изяде двайсет, сетне четиридесет, шестдесет, сто яйца. Журито и зрителите бяха обзети от неописуемо вълнение.

Накрая един от журито отново го запитва:

— Как се чувствувате?

— Още съм гладен. Никак не засищат тия яйца!

— Какво говорите! — Я вижте какви големи са! Знаете ли колко тежат сто яйца? — Около седем килограма!

— Пет пари не давам за теглото им. Не съм се нахранил и това си е. Ако честно ще се състезаваме, донесете още!

— Нали нямате нищо против, ако ви претеглим?

— Моля, моля! Само че носете яйцата без прекъсване!

Домъкнаха теглилка. Оли тежеше шестдесет и два килограма и петстотин грама.

Той се нахвърли върху новата партида. Когато изгълта и втората стотица, пак го претеглиха: шестдесет и два килограма, триста и осемдесет грама.

В журито си размениха по един недоумяващ поглед, след което започнаха да разглеждат претендента отблизо. Зрителите застинаха в благоговейно мълчание, сякаш пред очите им ставаше някакво чудо.

— Той ги пъха в ръкава си, а после тайно ги подава на съучастник — изрече гениално предположение един от журито.

— Къде ли ще е този съучастник? — подхвърли иронично друг от журито. — Там, на естрадата ли? Всички присъстващи виждат как той ги поглъща.

— Но това е съвсем необяснимо! Ако ги изяжда, теглото му трябва да се увеличава, а то напротив — намалява.

— Не мога да си обясня какво става с тези яйца — призна си вторият. — Че ги гълта, гълта ги — факт!

— Това е просто някаква аномалия! Трябва да извикаме лекар...

Оли изяде още сто четиридесет и три яйца и вече трябваше да спре, защото беше изчерпал целия запас на ресторанта. Останалите претенденти така и не можаха да се включат в турнира.

Когато най-после дойде лекарят и изслуша подробностите по необяснимото произшествие, първата му реакция беше една широка усмивка. Той беше веселяк и разбираше от шега. Но журито претегли

пред него Оли и теглилката показва този път шестдесет и два килограма и сто и шестдесет грама; дадоха на ненаситния гладник да изяде един голям самун хляб и отново го претеглиха. Сега пък теглилката показва точно шестдесет и два килограма.

— Ако продължи в такова темпо да губи от теглото си, той скоро ще умре от изтощение — промърмори лекарят, отвори чантичката си и се залови подробно да изследва случая.

Световният шампион беше извънредно недоволен от преустановяването на турнира, преди сам да каже „стига“. Той все още чувствуваше нетърпим глад. Но като му обещаха, че след прегледа ще му дадат отново да яде, остави се на разположение на лекаря, макар и доста неохотно.

— Зъбите му са съвсем изгнили, сърцето — твърде разширено, в двете крила на белия дроб — каверни, плоски ходила, херния, изкривен гръбнак... Назовете каквато и да е болест, тя ще се намери у него — заключи лекарят, след като привърши с прегледа. — Откъде изникна този чудак, дявол да го вземе!

Оли вече лапаше един ростбиф и нямаше време да отговаря на никакви въпроси. Вместо него един от присъстващите се обади:

— Той е боклукчия. Често съм го виждал из тези квартали.

— А откога у него се е появила тази ненаситност?

— От днес — измънка Оли с пълна уста.

— Тъй значи! А какво собствено се е случило днес с вас, та да ви се появи такъв неизтощим апетит?

— Нищо. Просто почувствувах стомаха си празен и гладен.

— Тъй... тъй... Вижте! Какво ще кажете, ако ние с вас отидем в болницата? Искам да ви прегледам по-обстойно.

— Не ща! — отсече Оли. — Няма да позволя да ме бодат с игли.

— Никакви игли — побърза да го увери докторът, като си помисли, че ако се наложи да му се вземе кръв за анализ, ще трябва да го приспи с морфин така, че нищо да не усети. — Просто ще ви изследваме. А за храна ще ви даваме каквото и колкото желаете.

— Колкото поискам ли? Е, да вървим тогава.

Фотографът, когото бяха ангажирали за заснемане на турнира, се изхитри да „хване“ световния шампион в момент, когато поглъщаше

две яйца: Едното вече слизаше по хранопровода — виждаше се как е набъбнал вратът на лапача — докато второто влизаше в устата му. Снимката съдържаше известна подигравателно нотка, но смисълът беше ясен. Във вестника, където тя се появи, я придружаваше надпис с едър шрифт: „ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОПУСТОШИ ХЛАДИЛНИКА НА РЕСТОРАНТ «МОНТЕ».“ Редом с нея беше поместен репортаж, озаглавен: „Изяде 343 яйца и настояваше за още!“

Золто постави вестника на масата и каза на жена си:

— Това е той. Няма никакво съмнение, че този човек го е намерил.

— Веднага разбрах, че беше безполезно да го търсим из уличката — отговори Поджим.

Сега тази привлекателна особа от женски пол беше потънала в дълбок размисъл; това придаваше на външността ѝ изглед на много красива и същевременно интелигентна жена.

— Как ще можем да си го получим обратно, без да се вдига много шум? — запита тя мъжа си.

— Право да си кажа, не зная — отвърна запитаният. — Трябва да предприемем нещо. Явно, той го е помислил за орехче и, понеже не е могъл да го счупи, глътнал го е. А сега в болницата ще му направят ръонтгенова снимка на стомаха и, разбира се, ще намерят...

— Те няма да разберат какво е.

— Непременно ще оперират човека, за да отстранят „орехчето“. А щом им попадне в ръцете, ще почнат да го оглеждат и ще се досетят.

— Да, да, сигурно — съгласи са Поджим и веднага добави: — Не мога да разбера как така изведнъж е започнал да работи. Когато го загубих, той беше изключен.

— Сигурно случайно го е включил. Забелязал съм, че някои хора имат навик да чупят със зъби лешници и орехи. Ето, и той е натиснал със зъби някой от контактите.

— И е включил контакта за препращане на неодушевена материя към нашата планета. Да, Золто, ти може би имаш право! Попадналата в стомаха храна се е сгъстила и телетранспортърът е задействувал. А самият стомах си остава незасегнат, защото е част от живото същество. Той не може да бъде препратен по този канал. Клетият човек навярно много е отслабнал, тъй като обмяната на веществата у него продължават. И колкото повече яде, толкова повече ще слабее...

— Клетият ли! Премного си състрадателна, Поджим. Я си помисли по-добре какво ще стане с нас и нашата мисия, ако не успеем да си върнем телетранспортъора!

Той разтърси рамена и избухна в неудържим смях.

— Золто, наблюдавай се! — предупреди го Поджим. — Когато започнеш да са смееш, у теб изчезва каквато и да е прилика със земния човек.

— Много важно! Ами че нали сме сами?

— Някой може да подслушва.

— Добре, добре! Но да не се отвличаме от главното: какво ще правим, за да си получим обратно телетранспортъора?

— Все ще измислим нещо — безгрижно махна с ръка жената.

Золто обаче забеляза, че всъщност тя е твърда разтревожена.

В това време в болницата Оли лежеше в чисто легло с колосани чаршафи. Предварително лекарят поръча на медицинската сестра да го изкъпе. Пациентът обаче се възпротиви яростно да бъде подложен на подобно унижение. Наложиха да предоставят тая работа на един санитар. И ето го сега нашият човек лежи в леглото, старателно изкъпан, избръснат и облечен в такава къса нощна ризка, че просто се срамуваше от самия себе си. Но тъй или иначе, както и преди, той умираше от глад, въпреки че върху нощното му шкафче са издигаше вече цяла камара от около петнайсет празни чинии. Бяха му дали да опита всички ястия от менюто на болницата, и то солидно подправени с разни витамини и всякакви други полезни за организма неща. Храната му се струваше дяволски вкусна, докато я ядеше, ала никак не го насищаше.

Повече от това нямаше какво да му се направи. Пък и самият той си блъскаше главата, питаше са защо е толкова гладен и защо всички лекари, които го преглеждаха, имаха такъв смутен и тревожен израз на лицата.

Новата криза се разрази съвсем неочаквано и внезапно. Оли си лежеше тихо, измъчван непрекъснато от спазми на глад, когато изведнъж сякаш че някой го удари в корема. Той трепна. Около леглото му нямаше никой. Докторите бяха отишли да се ровят из книгите и да

спорят помежду си. След няколко секунди той усети още един удар, после още и още.

От страх и болка Оли са развика.

Цели пет минути той крещя като луд. Най-после в стаята му надзорна медицинската сестра.

— Струва ми се, че ме повикахте! — небрежно запитва тя.

— Коремът! — простена болният. — Усещам, като че ли някой боксьор ме удря по корема.

— Имате коремни болки — обясни му ласкаво сестрата. — Бъдете разумен. Не бива така лакомо да...

Но в този момент, гърчейки се от болки, той отхвърли чаршафа и сестрата замръзна от страх и почуда: коремът на пациента се беше издул като любеница, само че любеница не с гладка кора, а грапава, на буци. От всички страни напиреха към повърхността на кожата ръбести, неравни буци.

Тя хукна по коридора, крещейки:

— Доктор Менсън! Доктор Менсън!

Когато се върна в стаята с двама лекари, Оли беше в такова състояние, че дори не забеляза присъствието им.

— Каква е тая дяволска история! — викна Менсън и започна да опипва корема на пациента.

— Кога стана това? — запитва другият лекар.

— Току-що — отговори сестрата. — Преди пет минути коремът му изглеждаше нормално хлътнал, както досега.

— Трябва да му се впръска морфин. Нека успокоим болките, а сетне ще направим ръонтгенова снимка — разпореди се доктор Менсън.

След инжекцията Оли изпадна в полусъзнание. Вдигнаха го от леглото и го откараха на количка в ръонтгеновия кабинет. Той не чуваше нито дума от разпалената дискусия между лекарите, която избухна при разглеждането на ръонтгеновите снимки, въпреки че всички говореха високо, без ни най-малко да се стесняват от присъствието му.

— Каква е тая работа, дявол да го вземе? — запитва смутено Менсън.

— Буците приличат на ананаси и на грейпфрути — подхвърли озадаченият ръонтгенолог.

— Хайде де, четириъгълни ананаси и заострени грейпфрути?

— Аз не твърдя. Казах само, че ми приличат... — оправдавайки се измънка рентгенологът. — Е, може би не грейпфрути, а тиквички... добави той смутено.

— Тиквички, ха-ха-ха! А как са попаднали в стомаха му? Наистина той лапаше като свиня, ала и свинята дори не може да глътне цяла тиквичка, без да я сдъвче.

— Да го събудим и да го разпитаме най-подробно!

— И той не знае повече от нас — намеси се сестрата. — Оплакваше се, че някой го удрял по корема. Нищо друго не би могъл да ни каже...

— И то какъв корем?! — Никога не съм чувал за подобно нещо — въздъхна изуменият Менсън. — Знаете ли какво? Я да го отворим и да видим какво има вътре в този необикновен корем.

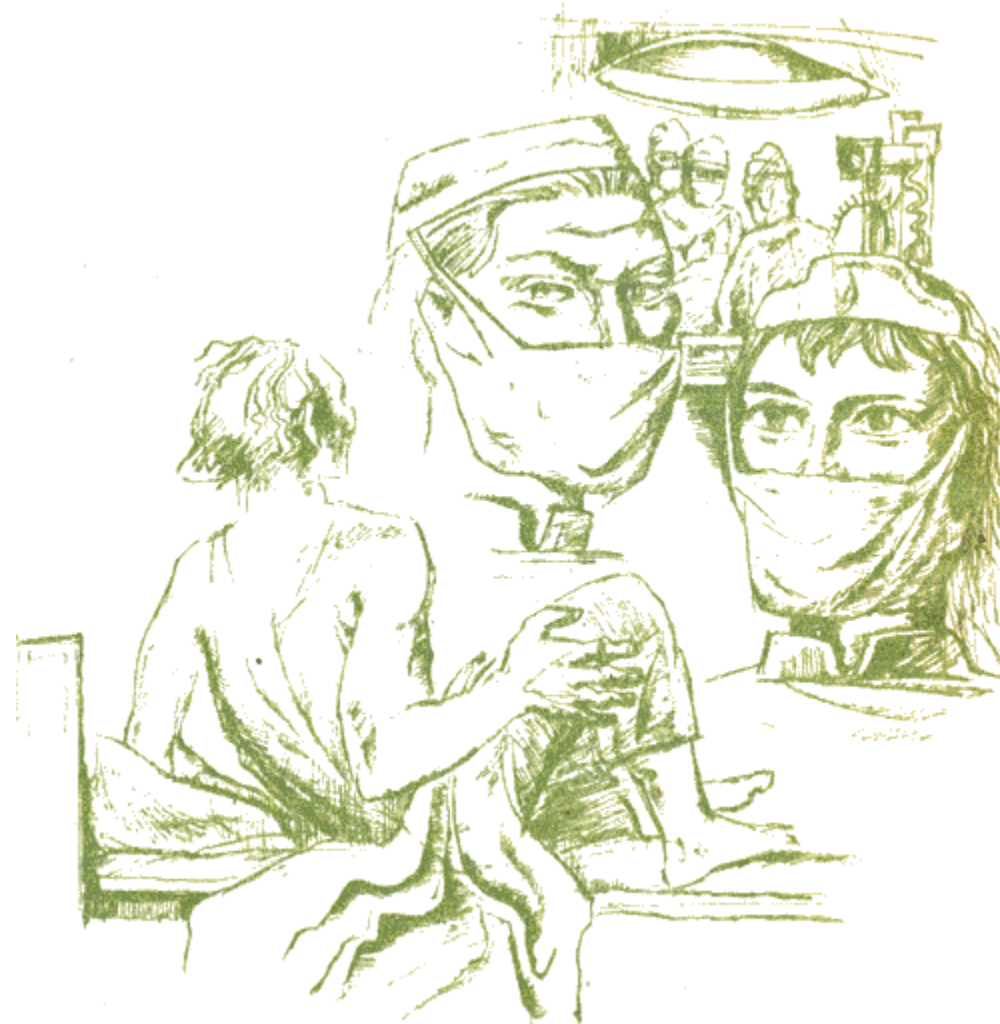
— Ще трябва да поискаме съгласието му — подхвърли несмело рентгенологът. — Разбира се, за нас това ще представлява изключителен интерес, ала не можем да го режем, ако той не се съгласи.

— Но операцията се налага, заради спасяването на живота му. Тъй или иначе, ще трябва да извадим цялата тази нерязана фруктова салата — настояваше доктор Менсън и отново започна да разглежда снимките. — Ананаси, грейпфрути, нещо като банан с клонче в единия край. Изобщо цял асортимент от големи предмети с кръгло сечение. И нещо като орехче... Да, мъничко орехче.

— Той идва на себе си — забеляза сестрата.

— Добре! Сестра, пригответе бланката и щом се събуди накарайте го да подпише, че е съгласен да бъде опериран.

Двама ординатори в бели престилки спряха в коридора пред вратата на стаята, където лежеше Оли, и се послушаха. Те не приличаха съвсем на човеци, но при бегъл поглед можеше да се помисли, че са мъж и жена, за каквито, естествено, искаха да минат.

— Всичко става, както бях предвидил — прошепна Золто. — Искат да го оперират. Забелязаха вече и „орехчето“.

— Бихме могли, разбира се, да им попречим със сила. Аз обаче не мога да понасям насилието — отговори Поджим.

— Зная, мила моя — каза замислено Золто. — Сега поне ни е ясно какво се е случило тук. Телетранспортърът е препратил всичко, което е попаднало в стомаха на нашия човек. Там пък колегите ни са направили анализ и са разбрали, че това са само хранителни продукти. Понеже не такова нещо са очаквали от нас и тъй като не са получили никакво друго съобщение, започнали са сами да гадаят, защо им пращаме храна на жителите на тази планета и накрая са решили, че нам са необходими продукти, с каквито сме свикнали у нас... Пак добре, че първата им пратка не е много голяма, иначе човекът щеше да се пукне като балонче.

— Клетникът сега навярно агонизира.

— Стига си жалила този бедняк! По-добре помисли как да излезем от това положение!

— Но как не искаш да разбереш, Золто, че стомашният му сок не ще може да смели всичко онова, което нашите са му изпратили. Това са съвсем неподходящи за него вещества...

Поджим замълча, понеже в този момент от стаята излезе медицинската сестра, плъзгайки безразличен поглед по двамата пришълци. Подир нея изхвъркна в коридора ръонтгенологът, чиято физиономия изразяваше все още крайно недоумение, предизвикано от снимките, които сам беше направил.

— Сега вътре в стаята остана само Менсън — каза Золто. — Поджим, имам една идея! У тебе ли са общо-смилателните хапчета?

— Разбира се! Всякога ги нося със себе си. В този чужд свят, където попаднахме, току-виж си глътнал нещо, с което нашата храносмилателна система не е в състояние да се справи. А те са много ефикасни — мигом всичко могат да смелят.

— Отлично!

Золто се отдалечи от вратата, покашля се и започна да вика:

— Доктор Менсън! Доктор Менсън! Викат ви в операционната!

— Веднага се вижда, че си гледал много от техните филми — забеляза усмихнато Поджим.

Но номерът на Золто излезе успешен. Мърморейки си под нос: „Дявол да го вземе!“, доктор Менсън изтича по коридора без дори да забележи присъствието на двамата „ординатори“.

— Сега е самичък. Дай хапчетата, бърже!

Те се втурнаха в стаята. Золто поднесе под носа на Оли един малък инхалатор. Спящият изви глава, отметна носа си встрани и отвори очи.

— Глътнете това — каза Поджим, усмихвайки се умолително. — Веднага болките ви ще изчезнат. — И тя пхна в устата на Оли две хапчета.

Золто втренчи поглед в замаяния Оли и прошепна заповеднически:

— И не се оставяйте да ви оперират. Те искат да си правят опити с вас. Вие не сте комай...

Оли кимна, глътна машинално хапчетата, които се отправиха към стомаха в допълнение на колекцията от различните чуждестранни предмети, изпратени там от един друг свят. Поджим му подари още една усмивка и заедно с мъжа си побърза да напусне стаята.

Болният съвсем престана да разбира какво става около него. Едва бяха успели да излязат двамата странни доктори, и ето че отново са втурна в стаята Менсън, ругаейки с изрази, шокиращи всеки благовъзпитан човек, неизвестният идиот, който го беше повикал в операционната. След него влезе и сестрата с някакъв лист в ръка. Оли разбра, че го канят да подпише нещо.

Той решително заклати глава:

— Не сестричке, нищо няма да подпиша, та ако щеш убий ме?

— Но въпросът се отнася до собствения ви живот. Можете да умрете. Трябва да се отстрани целият този баласт от стомаха ви.

— Не-е! Не ще се оставя да ме кълцате.

Доктор Менсън заскърца със зъби от безсилна ярост:

— Болките ви стихнаха от морфина, който ви дадох. След няколко минути действието му ще престане и вие отново ще почнете да се гърчите. Трябва да се съгласите да ви оперираме.

— Не-е, сър — упорствуваше Оли. — Не давам да ме режете, да си правите опити с мене. Не съм нито зайче, нито мишка.

В тази момент нещо внезапно го дръпна толкова силно отвътре, че той без малко щеше да падне от леглото. Коремът му, който и без това си беше набъбнал, сега се изду още повече и пред очите на изумените медици изскочи нова буца.

— Помогнете! — зави Оли.

— Ние именно това искаме да сторим — злобно изкрещя Менсън. — А вие не ни позволявате да ви оперираме. Хайде, бърже подпишете този лист.

Оли, стенойки, подписа листа и подир минута затъркаляха носилката му към операционната.

Действието на морфина бърже отслабваше. Оли вече лежеше на операционната маса и тихичко простенваше. Висящите от тавана лампи го обливаха с ярка светлина. До главата му стоеше анестезиологът с маската в ръце встрани от масата доктор Менсън опъваше гумените ръкавици върху дезинфекцираните си ръце.

Сестрите и асистентите внимателно и съсредоточено очакваха разпорежданията му.

Двамата „ординатори“ стояха край входа на операционната.

— Страхувам се, че все пак ще се наложи да употребим сила — прошепна Золто. — Телетранспортърът по никакъв начин не бива да попадне в ръцете им.

— Трябваше да му дам три хапчета — разкаяно промърмори Поджим. — Не мислех, че толкова бавно ще действуват.

Двамата замълчаха. Золто напипа в джоба си оръжието; досега той все още се надяваше, че ще се размине тая забъркана каша, без да го използва.

Доктор Менсън рязко кимна с глава и изкомандва:

— Анестезия.

В този момент, когато анестезиологът вече се беше навел над Оли, готвейки се да му сложи маската, започна нещо, което никой не очакваше и не можеше да разбере: оголеният, очакващ съприкосновение на скалпела, корем на болния започна да се вълнува — ту спадаше, ту се издуваше, сякаш онова, което беше вътре в него закипя. Оли изкрещя. Всички присъстващи застинаха като омагьосани, съзерцавайки необикновената картина: буците, които досега напираха да изскочат навън, започнаха да спадат, очертанията им се изгладиха, набъбналостта изчезна.

Най-после хапчетата бяха действували.

Болникът бодро се приповдигна и седна; съвсем беше забравил, че е разголен и че наоколо му е пълно с хора. Отблъсквайки анестезиолога, който се опитваше да го задържи, Оли заяви:

— Мина ми!

— Легни! — заповяда свирепо доктор Менсън. — Ей сега ще те разпорим и ще турим всичко в ред...

— Не, вече не ще се оставя да ме сечете и дробите — спокойно изрече Оли. — Усещам, че и без вашата намеса всичко у мен си е наред. Чувствам се отлично. И гладът ми мина — никога в живота си не съм бил тъй сит. Дори и силите ми пораснаха — ще ми се да размахам юмруци, да прасна някоя от тия муцуни. Така че по-добре не се опитвайте да ме спирате.

И той се запъти към вратата, като разбутваше протестиращите медици.

— Моля — насам! — каза един от „ординаторите“, когато Оли се намери в коридора. — Ей сега ще ви донесем дрехите.

Оли изгледа подозрително жената в бяла престилка, но тя продължи:

— Надявам се, че си спомняте за мен. Аз ви дадох хапчетата, които премахнаха болките ви.

— Аха, много ми помогна — потвърди радостно Оли и позволи безропотно да го отведат със себе си.

Зад тях се раздадоха сърдити викове, но болникът не им обърна внимание. Ами, ще им се остави да го колят! По-скоро да се измъкне оттук и — край!

Може би всичко това не би минало така гладко, ако не беше се намесила предвидливостта на неговите нови приятели. Предварително те бяха включили един портативен микрофон в трансляционната мрежа на болницата и високоговорителите започнаха да зоват доктор Менсън, доктор Колани, доктор Памбер, другия персонал — и всички на различни места.

В настъпилата суматоха Оли и спътниците му благополучно се изнизаха и той за пръв път в живота си се оказа в такси. От двете му страни седяха „ординаторите“, сега вече не в бели престилки.

— За да предотвратим евентуалността, че в стомаха ви се появят нови буци — рече жената, — глътнете сега още две хапчета.

Гласът ѝ звучеше така убедително, че Оли се поопъгна само от благоприличие, и то за кратко време. След като глътна хапчетата, той се намести по-удобно, отдавайки се на насладата от бързото и гладко возене. Не се сети навреме да запита къде го отвеждат, а когато тая мисъл се роди в съзнанието, вече така му се беше приспало, че забрави за всичко. Оли се унесе в спокоен сън.

С помощта на първите две хапчета стомахът му смля огромното количество хранителни вещества, изпратени му от космоса. Сега кръвта безгрижно струеше в жилите му, цялото тяло на Оли беше потънало в някакво блажено усещане на ситост и благополучие.

— Предаде ли с последните хапчета съобщението? — запита Золто на техния си език.

— Да. Обясних какво се е случило с телетранспортъора. Те ще преустановят изпращането на продукти и ще чакат нови съобщения от нас.

— Много добре! Сега ще трябва колкото се може по-скоро да извадим „орехчето“ от стомаха му. Ще съумеем сами да го оперираме. Той няма и да разбере как и какво сме му сторили.

— Не, не!... Струва ми се, че не бива... замислено изрече Гподжим. — Ако извадим от стомаха му този проклет телетранспортър, след това само неприятности ще ни създава. Той е толкова малък, че току-виж пак сме го загубили. А не е ли по-разумно да го оставим у този човек?

— У този човек? Поджим, прелест моя, ти с ума си ли си?

— Съвсем. Много по-лесно ще ни бъде да следим човека, отколкото този мъничък предмет. В болницата успях да надникна в

рентгеновите снимки: телетранспортърът се е прилепил о стените на стомаха и няма да мръдне оттам. Ще настроим нашия междинен предавател на неговия стомах. Всичко, което пристигне от нашата планета по наши искания, незабавно ще го извадим от стомаха на човека чрез междинния предавател в същия сбит вид; а тук в лабораторията ни ще го увеличим до нормалните му размери. Същото ще правим при обратния процес — когато трябва да изпращаме нещо на Алдебаран II.

— Е, ами ако на нашия приятел му скимне да забегне нанякъде заедно със своя стомах?

— Със силата на нашата воля ще го направим послушен и ако се отнасяме добре с него, никъде няма да отиде. Нима не разбираш: това земно същество никога не си е дояждало. Ние ще го храним така, както той и не е сънувал. Ще му даваме също от нашите всесмилателни хапчета; ще му измислим някаква подходяща за него работа, за да не скучае. Но най-напред ще го накараме да се поизучи и обогати ума си. А нощем, когато спи, ще получаваме чрез него от далечната ни родина всичко, от което се нуждаем.

— Ами когато колонията на Алдебаран II получи всичко интересуващо я за живота и устройството на Земята и мисията ни бъде завършена, тогава какво, според тебе, ще трябва да правим?

— Ще разполагаме с достатъчно време, за да извадим безболезнено от стомаха на човека нашия „телетранспортър“.

Золто гръмко се разсмя. Смехът му никак не приличаше на човешкия смях и ако шофьорът на таксито не беше толкова зает с лавиране между това море от автомобили, той непременно би се обърнал учудено. Поджим предугади опасността и вдигна предупредително пръст. Золто притихна мигновено.

— Колко си изобретателна, мила моя. Впрочем не възразявам срещу предложението ти. Защо пък да не опитаме така?...

Пробуждането на Оли означаваше за него началото на нова ера. Чувстваше се по-добре откогато и да било през целия свой безрадостен живот. Двамата „лекари“, които го взеха със себе си, също като във вълшебните приказки, изведнъж се превърнаха в славна съпругеска

двойка. Те му предложиха лека и увлекателна работа, щедро възнаградена. Оли, разбира се, веднага се съгласи.

И ето, сега той можеше да яде каквото му се прииска, но, странно нещо, никога вече не изпитваше предишното чувство на непреодолим глад. Тялото му сякаш се захранваше от някакъв скрит източник, макар да не ядеше особено много, а храната, която му даваха, беше извънредно вкусна и твърде апетитна наглед.

И въпреки че не поглъщаше големи количества храна, с него ставаше нещо много чудновато: заглади се, мускулите му заякнаха, останките от предишните му прогнили зъби паднаха, а на тяхно място поникнаха нови. Всичко това го учудваше много, но след онова, което беше изпитал в болницата, той свикна да не дава външен израз на удивлението си. Изчезнаха каверните в белите дробове, гръбначният му стълб се изправи. Скоро теглото му достигна осемдесет и пет килограма; очите му се изясниха, погледът му блесна. Нощем спеше съня на праведник (или на човек, който приема силни сънотворни средства).

Отначало Оли се чувствуваше съвсем доволен. А подир няколко месеца този безгрижен живот започна да му омръзва, налегна го скука — така е изграден човекът — вечно недоволен! Отиде при мистър и мисиз Золто и заяви:

— Много съжалявам, но не мога да остана повече у вас.

— Защо? — запита го мисиз Золто.

— Животът, който водя тук, не ми дава възможност за самоусъвършенстване, мадам — изрече Оли почти виновно. — През цялото време уча. И ето у мен се зародиха известни съображения: бих могъл да се заловя за нещо полезно и за мен, и за обществото. Главата ми кипи от идеи, мадам.

Поджим и Золто, които сами му бяха внушавали тези идеи по време, когато спеше, кимнаха церемонно в знак на съгласие.

— Радваме се да чуем това, господин Кейт — каза Поджим. — Ние също сме решили да заминем за... е-е, някъде, където климатът е по-топъл, доста далеч оттук... Напоследък неведнъж сме си мислили какво ще правите, след като се разделим.

— Не се безпокойте, мадам. Все някак ще се наредя.

— Чудесно! Но за нас би било по-удобно, ако останете до утре. Искане ми се да ви подарим нещо за спомен от съвместния ни живот.

— Разбира се, на драго сърце ще остана до утре, мадам.

През нощта Оли преживя страшен кошмар: присъни му се, че отново лежи на операционната маса, а край него пак се тълпят разни доктори и медицински сестри. Отвори уста, за да вика, но не можеше да издаде никакъв звук. А сетне се появиха онези двама „ординатори“ в бели престилки и му казаха:

— Ние само ще извадим от стомаха ви телетранспортъора. Утре вие няма да си спомняте нищо за тази малка операция.

И наистина сутринта в мозъка му не беше останал никакъв спомен от преживения кошмар — само някакво смътно усещане, че с него се беше случило нещо.

Мисиз и мистър Золто се сбогуваха сърдечно с Оли Кейт и му дадоха препоръчително писмо в случай, че поиска да постъпи някъде на работа. На раздяла Поджим му подаде един плик. Когато по-късно той го отвори, облещи очи от почуда: пликът съдържаше цял сноп банкноти все с четиризначни цифри.

И ето сега мистър Оливър Кейт вървеше издокаран по улицата, сякаш тя беше негова собственост. Къде се дяна онази прегърбеност, онзи угаснал поглед, измъчен вид! — Онова безобразно минало сякаш е било някакъв тежък сън...

Внезапно у него се зароди някакво странно усещане. Първо то му се стори толкова необичайно, че не можеше да го определи. То изникна в стомаха му, който, като че ли се разшава и сви на топка. Мигновената неприятна спазма го накара дори да зажуми.

Минаха няколко минути, докато разбере какво се е случило с него.

Та той беше просто гладен — за пръв път през последните няколко месеца!

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 1 от 1978 г.
Илюстрации: Лиляна Ангелова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.